

somhed, som efter sin Natur er kontrollerende og overvejende. Den er derfor ofte henholdende, og det maa den være, fordi det drejer sig om Afgørelser, som har en lang Rækkevidde; og som skal svare til tidligere truffene Afgørelser. De kan ikke have det hastige Forløb, som vi der hører til det private Liv, ofte er nødte til at give vore Beslutninger og vort Arbejde, som er af en anden Karakter, men heller ikke medfører samme Art af Ansvar og Forpligtelse som Embedsmændenes kontrollerende Virksomhed. Hvis man nu tænker sig en fremragende Pressemand ansat i denne Stilling, og han efterhaanden skifter Karakter, saaledes at han fra at være en virksom, foretagsom og rørig Mand, som ved, hvad der foregaar, er paa Færde tidlig og silde, passer paa som en Smed, om der sker noget galt, overfor hvilket man maa optræde retledende, omformes til en besindigt overvejende, kontrollerende Embedsmand, tror jeg ikke længer, at han svarer til de Forudsætninger, under hvilke han oprindeligt blev ansat. Af disse forskellige Grunde synes jeg ikke, at den Løsning, man har givet Opgaven gennem det foreliggende Lovforslags Paragraffer, er heldig. Hvorvidt det nu, efter at Lovforslaget er vedtaget i det andet høje Ting, vil være muligt at foretage Forandring i det, skal jeg lade henstaa. Der er jo sket dette, at man i det andet høje Ting er blevet enig om, at et Forslag til Revision af denne Lov skal forelægges i Rigsdagssamlingen 1920—21, men er man først kommet ind paa den Vej at gøre Chefstillingen til et Kontorchefsembede under Udenrigsministeriet, vil det vel ikke være meget rimeligt, at man gør dette om igen efter 1 Aars Forløb. Jeg vil antage, at hvad der er sket, binder til en vis Grad. Imidlertid gaar jeg, efter de Udtalelser, der er faldet, ud fra, at der vil blive stillet Forslag om Henvisning af Lovforslaget til Behandling i et Udvalg, og i dette vil der da være Lejlighed til at drøfte, hvorvidt der er Mulighed og Stemning for at foretage en Forandring paa dette Punkt. Jeg skal altsaa i al Almindelighed anbefale Lovforslaget til den villigste Behandling og til hurtig Fremme.

Harald Jensen: Om selve Hovedsagen, Bibeholdelsen af Pressebureauet, saaledes som det har virket under Krigen, og som det fra alle Sider indrømmes, at det har virket heldigt, har der jo ikke været nogen Uoverensstemmelse. Man er fra alle Sider enig om, at det er heldigt, at vi herhjemme i Danmark faar nogen Besked om, hvad der sker i Udlandet, navnlig om, hvad Udlandets Presse skriver, særlig da om, hvad den skriver om Danmark, og at vi er stærkt interesserede i, hvis vi kan opnaa at retlede Udlandets Presse, hvad danske Forhold angaar, naar den ikke træffer det rigtige, hvad ofte sker. Om denne Side af Sagen er man ganske enig, der mødes alle Partierne. Tilbage staar kun Spørgsmaalet om den Form, som Føstelsen af denne Presseinstitution har faaet ved det foreliggende Lovforslag. Her hævdes det fra konservativ Side, baade i det andet høje Ting og nu ogsaa her, at det er uheldigt at give dette Bureau en embedsmandsmæssig Karakter, saaledes at Lederen og til Dels ogsaa Personalet bliver mere fast ansatte, Lederen som Embedsmand og Personalet som Tjenestemænd. Man mener, at efterhaanden vil der, som Ordføreren i Folketinget udtrykte sig, gaa „Kontor“ i dem, saaledes at Bureauet ikke bliver det, det burde være, men at noget af den Friskhed, som bør være over al Journalistik, hvilken Form den saa har, gaar bort. Denne Betragtning ligger jo ret nær, men man bør ogsaa se Sagen fra den anden Side. Journalister er og skal være lette Folk, de skal kunne bevæge sig hurtigt, de skal være energiske i givne Øjeblikke for den Sag, de faar med at gøre, og hvis Ordningen skulde virke noget hemmende i den Retning, vilde det være galt; men jeg tror, at dette Forhold fuldt opvejes ved den Betragtning, at hvis de Mænd, der faar Arbejde i dette Bureau, har deres Stilling betrygget, saaledes at deres Bestilling ligesom har en mere fast Karakter, og de mere har Følelsen af at være i Embede, i Tjeneste hos Folket end af at være Journalister hos Udenrigsministeren, vil Ansvarsfølelsen hos dem være større, de vil føle et større Ansvar overfor deres